

שיעור חינוך בנושא השבת החטופים

45 דקות (מומלץ לשבת במעגל)

עזרים

- דפים/ כלי כתיבה
- בריסטול גדול
- חוט צמר צבעוני

מטרות

- לעבד את החוויה הרגשית האישית והלאומית
- לדבר על משמעות, תקווה, אחדות, אחריות הדדית
- לתת לתלמידים מקום להרגיש ולשיים רגשות.
- לגרום לתלמידים להרגיש שהם חלק מסיפור משותף – של עם, של ערבות, של אור אחרי חושך

המורה תבקש מהתלמידים לעצום עיניים (או להניח ראש על הידיים).

“בחדשים האחרונים היינו כולנו במתח – עכשיו, כשכולם חזרו הביתה, ננשום חופש.”

המורה טוביל את התלמידים בשלושה סבבי נשימה מודרכים:

שאיפה: תחשבו על רגע של פחד או דאגה.

נשיפה: תשחררו אותו.

שאיפה: תחשבו על אור, תקווה, אהבה.

נשיפה: תנו לה להתרחב.

המורה תשאל-

"מה הרגשתם? מה זו בשבילכם נשימה של חופש?"

שלב 2 -שיום של רגשות - 10 דקות

1.המורה תגיד - אחרי ימים ארוכים של חרדה, תפילות ומאבק - כל החטופים החיים חזרו הביתה. היום נעצור לרגע לחשוב: מה אנחנו מרגישים? מה למדנו על עצמנו כעם וכחברה? (ניתן להשתמש בקלפי בזוית אחרת עם משפטי החללים ולבחור את המשפט המתאים ביותר והמייצג ביותר את ההרגשה שלו)

2. המורה תכתוב על התלוח את משפט: **"הם חזרו הביתה – אבל משהו השתנה בכולנו"**
על דף גדול מרכזי כל אחד כותב מילה אחת שמסבירה את תחושתו.

שלב 3- מעגל קשרים- 20 דקות

המורה תגיד- בחודשים האחרונים היינו קשורים זה בזה – בתפילה, בכאב, בחרדה, בתקווה. כעת, כשהחטופים החיים חזרו הביתה, זה הזמן לעצור ולשאול – מה נשאר מחוט הקשר הזה שחיבר בינינו?

המורה תניח על השולחן פקעת צמר צבעונית או סרט ארוך (צהוב, כחול-לבן, או כל צבע שמסמל תקווה).

המורה תחזיק את קצה החוט ותגיד משפט קצר, לדוגמה: "אני מרגיש/ה תודה על כך שכולם חזרו."

המורה זורקת את הפקעת למישהו אחר במעגל (בלי לשחרר את הקצה). כל תלמיד שמקבל את החוט מחזיק חלק ממנו, אומר משפט משלו, וזורק הלאה. אפשר להתייחס לנקודות הבאות-

- כוחו של עם ישראל
- להיות חלק מאירוע הסטורי
- המחיר הכבד שהמדינה/ המשפחות/ החיילים שילמו/ משלמים
- מחשבה שרוצים לשמור בלב מהימים האלה
- אמירת תודה
- אחדות

מתבוננים על החוטים ומקיימים דיון.

שאלות לדיון:

1. מה אתם רואים כשאתם מסתכלים על הרשת הזו?
2. מה זה אומר עלינו כחברה?
3. איך אפשר לא לנתק את החוטים האלה גם כשהכל "חוזר לשגרה"?
4. מה למדנו מהתקופה הזו על כוח של תקווה?
5. איך אפשר לשמור על תחושת האחדות גם עכשיו, כשהסכנה נראית מאחורינו?
6. האם לדעתכם התקופה הזו תשנה משהו באיך שאנחנו כחברה מתייחסים אחד לשני?
7. גם לאחר השמחה והתקווה לא נשכח שחלק מהמשפחות קיבלו חזרה את יקיריהן החטופים כחללים וחלק מהמשפחות כלל לא קיבלו את יקיריהן. מה התחושות העולות בכם לאור הסיטואציה הקשה? האם השימחה יכולה להיות שלמה?
8. האם ניתן בכלל לסכם שנתיים קשות כל כך?

אפשר להדגיש: "החוט הזה הוא תזכורת למה שמחבר אותנו – לא רק בשבי, גם בחופש."

סיום סמלי לחלק זה - (3 דקות)

אפשר לגזור את החוט לרצועות קטנות – כל תלמיד מקבל חתיכה קטנה כ"סמל חיבור". אפשר לקשור על היד, לתלות על הקיר על הלוח עם כיתוב: "מחוברים בלב – גם כשחוזרים לשגרה."

סיכום- שורת החדשות הבאה (10 דקות)

אופציה א

המורה תגיד: "דמיינו שאתם כתבים בחדשות, אבל היום – סוף סוף – יש רק חדשות טובות."
המורה תחלק את הכיתה לקבוצות קטנות (3–4 תלמידים) ותבקש מהם לנסח כותרת מרגשת/מפתיעה/מצחיקה ליום שבו כל החטופים חזרו.

למשל:

"עם של תפילות קיבל תשובה."

"לב ישראל חזר לפעום."

"אמא חיבקה, עם שלם בכה."

כל קבוצה מקריאה את הכותרת שלה.

שאלה לדיון:

"מה הכותרת שלכם אומרת על מה שהיה חשוב לנו בתקופה הזו?"

אופציה ב

"המכתב הביתה"

המורה תבקש מהתלמידים לכתוב שתי שורות / מכתב למי שחזרמהשבי/ לבני משפחתו מה הייתם רוצים לומר למי שחזר מהשבי?

המורה תבקש ממי שררוצה לשתף במה שכתב

הדגישו את הכוח של מילים מחזקות, של סולידריות ושל תקווה משותפת
ניתן לשלוח את המכתבים לשבים/ למשפחות

